

ผลการสำรวจอุปสงค์และอุปทานแรงงาน

ผลการสำรวจอุปสงค์และอุปทานแรงงานในระดับจังหวัด เป็นการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการสำรวจความต้องการแรงงานของผู้ประกอบการและข้อมูลการผลิตบุคลากรของสถานศึกษาภายในจังหวัด จากโครงการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บข้อมูลตลาดแรงงานในระดับจังหวัด เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ของสำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน โดยมีเนื้อหาหลักดังต่อไปนี้

ผลการสำรวจอุปสงค์แรงงาน

1) ผลการสำรวจอุปสงค์แรงงานเชิงปริมาณ

1.1) สัดส่วนของแรงงานแต่ละกลุ่มฝีมือ

จากข้อมูลที่สำรวจพบว่า แต่ละประเภทกิจการ จะมีสัดส่วนของการใช้แรงงานในแต่ละกลุ่มฝีมือที่แตกต่างกันออกไป โดยกิจการส่วนใหญ่ในจังหวัดมหาสารคามจะมีสัดส่วนในการจ้างแรงงานถึงฝีมือ และแรงงานฝีมือมากกว่าแรงงานฝีมือมากกว่าแรงงานกลุ่มอื่นๆ

กิจการที่เน้นการใช้แรงงานไร้ฝีมือเป็นหลัก (มีสัดส่วนของการจ้างแรงงานไร้ฝีมือสูงกว่าแรงงานกลุ่มอื่นๆ) ได้แก่ การค้าส่ง ค้าปลีก มีสัดส่วนการจ้างแรงงานไร้ฝีมือมากกว่าร้อยละ 46 ของกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือทั้งหมด

โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนการจ้างแรงงานทั้งหมดพบว่ากลุ่มแรงงานถึงฝีมือมีสัดส่วนการจ้างแรงงานมีสัดส่วนการจ้างแรงงานสูงสุด ร้อยละ 37.70 ของการจ้างแรงงานทั้งหมด รองลงมาเป็นกลุ่มแรงงานฝีมือ ร้อยละ 36.17 กลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ ร้อยละ 15.11 กลุ่มแรงงานฝีมือขั้นสูง ร้อยละ 7.12 และกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร ร้อยละ 3.90 ตามลำดับ

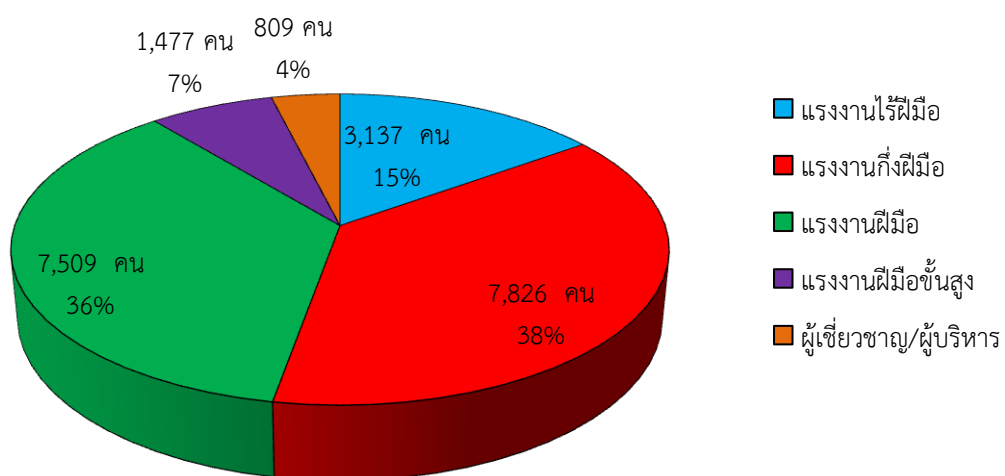

ตารางที่ 30 สัดส่วนของแรงงานแต่ละกลุ่มจำแนกรายกิจการ ปี 2556

กิจการ	แรงงาน ไร้ฝีมือ	แรงงาน กึ่งฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	แรงงานฝีมือ ระดับสูง	ผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	รวม
การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	37.50			37.50	25.00	100.00
อาหารและอาหารสัตว์	23.77	42.70	20.41	7.50	5.61	100.00
สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	5.34	57.02	32.18	4.84	0.63	100.00
รองเท้าและเครื่องหนัง						
อัญมณีและเครื่องประดับ			100.00			100.00
ไม้และเครื่องเรือน	14.81	25.93	48.89	10.37		100.00
กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ						
ปิโตรเลียม	21.43	11.43	51.43	11.43		100.00
ปิโตรเคมี	100.00					100.00
เคมี	11.76	8.82	44.12	20.59	14.71	100.00
ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง						
ผลิตภัณฑ์พลาสติก						
เซรามิก และแก้ว	5.56	16.7	66.67		11.11	100.00
เหล็กและเหล็กกล้า	18.75	37.50	43.75			100.00
แม่พิมพ์	7.69	26.9	50.00	3.85	11.54	100.00
ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	21.29	3.80	58.85	12.44	3.59	100.00
ยานยนต์และชิ้นส่วน	16.28	33.80	39.82	4.95	5.17	100.00
อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	20.72	32.20	39.36	4.90	2.82	100.00
เหมืองแร่และเหมืองหิน						
ก่อสร้าง	8.37	57.14	24.93	6.23	3.34	100.00
โลจิสติกส์	10.31	43.30	24.23	11.86	10.31	100.00
ภัตตาคารและร้านอาหาร	20.79	28.59	38.69	7.99	3.95	100.00
การท่องเที่ยว						
การบริการอื่นๆ	10.03	35.45	40.80	12.04	1.67	100.00
ค้าส่ง ค้าปลีก	19.46	30.70	39.16	6.07	4.61	100.00
สถาบันการเงิน สถาบันด้านธุรกิจ	18.71	6.05	47.63	18.14	4.61	100.00
โรงพยาบาล บริการสุขภาพ	16.07	19.64	46.43	10.71	7.14	100.00
อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	8.33	20.83	54.17	12.50	4.17	100.00
รวม	15.11	37.70	36.17	7.12	3.90	100.0

แผนภาพที่ 27 สัดส่วนของแรงงานกลุ่มต่างๆ

1.2) การเข้าออกงานของแรงงาน

ผลสำรวจการเข้าออกของแรงงานในกิจการต่างๆ ในปี 2556 พบว่า มีการรับแรงงานใหม่ทั้งสิ้น 4,360 ราย โดยเป็นการรับเข้าทำงานเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไปจำนวน 3,253 ราย (ร้อยละ 74.61) และ รับเข้าทำงานในตำแหน่งงานใหม่ที่ขยายเพิ่มจำนวน 1,107 ราย (ร้อยละ 25.39)

เมื่อพิจารณาเป็นรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีการรับแรงงานเข้าทำงานมากที่สุดได้แก่กิจการค้าส่งค้าปลีก โดยมีการรับแรงงานเข้าทำงานสูงสุดจำนวน 2,138 ราย คิดเป็นสัดส่วนมากถึงร้อยละ 49.03 ของการเข้าทำงานทั้งหมดในปี 2556 รองลงมาได้แก่กิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจำนวน 1,289 ราย (ร้อยละ 29.56)และกิจการกิจการยานยนต์และชิ้นส่วนจำนวน 205 ราย(ร้อยละ 4.70)

หมายเหตุ : การคิดร้อยละของจำนวนผู้เข้าทำงานในกิจการใดกิจการหนึ่งต่อการเข้าทำงานทั้งหมด ทำได้ดังนี้ (จำนวนการเข้าทำงานในกิจการ A/ จำนวนการเข้าทำงานทั้งหมดรวมทุกกิจการ)X100

ส่วนพนักงานที่ออกจากงานในปี 2556 พบว่ามีจำนวน 3,807 คน โดยสาเหตุของการออกจากงานสูงสุดได้แก่ การลาออก จำนวน 3,196 คน คิดเป็นร้อยละ 83.95 ของจำนวนพนักงานที่ลาออกจากงานทั้งหมด รองลงมาคือสาเหตุอื่นๆ จำนวน 462 คน (ร้อยละ 12.13) ไล่ออก จำนวน 76 คน (ร้อยละ 1.99) และลดงานจำนวน 73 คน (ร้อยละ 1.91)

เมื่อพิจารณาเป็นรายกิจการ พบว่า กิจการที่มีการออกจากงานมากที่สุดได้แก่กิจการค้าส่งค้าปลีก จำนวน 1,691 คน คิดเป็นร้อยละ 44.41 ของพนักงานที่ออกจากงานทั้งหมด รองลงมาเป็นกิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจำนวน 1,308 คน (ร้อยละ 34.35)และกิจการยานยนต์และชิ้นส่วนจำนวน 158 คน (ร้อยละ 4.15) ส่วนกิจการที่พนักงานออกจากงานน้อยที่สุดได้แก่กิจการการเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ จำนวน 3 คน (ร้อยละ 0.07) เท่านั้น

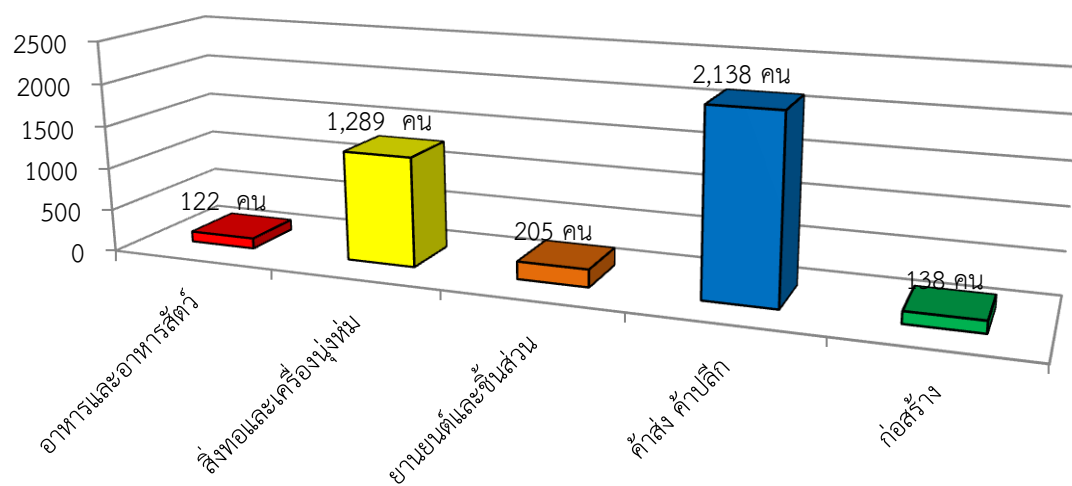

ตารางที่ 31 จำนวนพนักงานที่รับเข้าทำงานใหม่ในปี 2556 จำแนกตามสาเหตุของการรับเข้าทำงาน และประเภทกิจการ

กิจการ	สาเหตุที่รับเข้างาน			ร้อยละ		
	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม	แทนคนเก่า	ตำแหน่งงานใหม่	รวม
การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	3		3	100.00		100.00
อาหารและอาหารสัตว์	111	11	122	90.98	9.02	100.00
สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	1,130	159	1,289	87.66	12.34	100.00
รองเท้าและเครื่องหนัง						
อัญมณีและเครื่องประดับ						
ไม้และเครื่องเรือน	3		3	100.00		100.00
กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ						
ปิโตรเลียม	6	3	9	66.67	33.33	100.00
ปิโตรเคมี						
เคมี						
ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง						
ผลิตภัณฑ์พลาสติก						
เซรามิก และแก้ว						
เหล็กและเหล็กกล้า	8		8	100.00		100.00
แม่พิมพ์	7		7	100.00		100.00
ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	33	10	43	76.74	23.26	100.00
ยานยนต์และชิ้นส่วน	149	56	205	72.68	27.32	100.00
อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	8	2	10	80.00	20.00	100.00
เหมืองแร่และเหมืองหิน						
ก่อสร้าง	94	44	138	68.12	31.88	100.00
โลจิสติกส์	5	3	8	62.5	37.5	100.00
ภัตตาคารและร้านอาหาร	153	108	264	59.09	40.91	100.00
การท่องเที่ยว						
การบริการอื่นๆ	10	8	18	55.56	44.44	100.00
ค้าส่ง ค้าปลีก	1,460	678	2,138	68.29	31.71	100.00
สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	37	16	53	69.81	30.19	100.00
โรงพยาบาล บริการสุขภาพ	6	9	15	40.00	60.00	100.00
อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	27	0	27	100.00		100.00
รวม	3,253	1,107	4,360	74.61	25.39	100.00

แผนภาพที่ 28 5 อันดับกิจการที่รับแรงงานเข้าทำงานสูงที่สุด

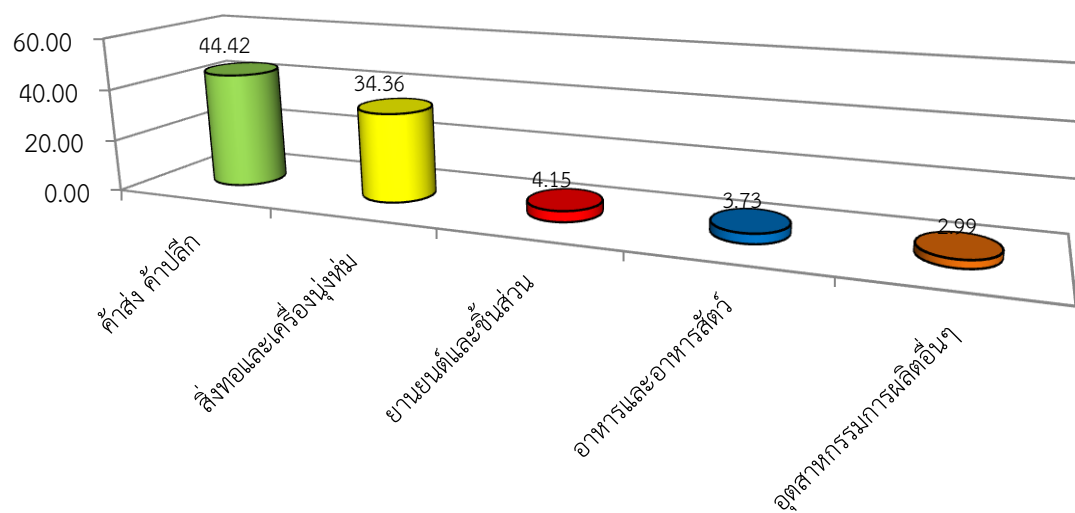

ตารางที่ 32 จำนวนพนักงานที่ออกจากงานในปี 2556 จำแนกตามสาเหตุของการออกจากงานและประเภทกิจการ

เพศ	สาเหตุของการออกจากงาน					ร้อยละ				
	ลาออก	ลดงาน	ทำผิด	อื่นๆ	รวม	ลาออก	ลดงาน	ทำผิด	อื่นๆ	รวม
การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	3				3	100.00				0.08
อาหารและอาหารสัตว์	139		3		142	97.89		2.11		3.73
สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	1,308				1,308	100.00				34.36
รองเท้าและเครื่องหนัง										
อัญมณีและเครื่องประดับ										
ไม้และเครื่องเรือน	9				9	100.00				0.24
กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ										
ปิโตรเลียม	8				8	100.00				0.21
ปิโตรเคมี										
เคมี										
ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง										
ผลิตภัณฑ์พลาสติก										
เซรามิก และแก้ว										
เหล็กและเหล็กกล้า	2		2		4	50.00		50.00		0.11
แม่พิมพ์	5		2		7	71.43		28.57		0.18
ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	31				31	100.00				0.81
ยานยนต์และชิ้นส่วน	154	3	1		158	97.47	1.90	0.63		4.15
อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	114				114	100.00				2.99
เหมืองแร่และเหมืองหิน										
ก่อสร้าง	60	15	10		85	70.59	17.65	11.76		2.23
โลจิสติกส์	3				3	100.00				0.08
ภัตตาคารและร้านอาหาร	66	22	5	12	105	62.86	20.95	4.76	11.43	2.76
การท่องเที่ยว										
การบริการอื่นๆ	8				8	100.00				0.21
ค้าส่ง ค้าปลีก	1,155	33	53	450	1,691	68.30	1.95	3.13	26.61	44.42
สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	98				98	100.00				2.57
โรงพยาบาล บริการสุขภาพ	12				12	100.00				0.32
อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	21				21	100.00				0.55
รวม	3,196	73	76	462	3,807	83.95	1.92	2.00	12.14	100.00

แผนภาพที่ 29 5 อันดับกิจกรรมที่มีแรงงานออกจากงานสูงสุด

1.3) สาขาอาชีพที่ขาดแคลน

การสำรวจสาขาอาชีพที่พบว่ามี ความขาดแคลนในปี 2556 ของจังหวัดมหาสารคาม พบว่า มีการขาดแคลนแรงงานทั้งสิ้น จำนวน 567 อัตรา โดยเป็นการขาดแคลนแรงงานซึ่งมีระดับการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุดจำนวน 163 อัตรา (ร้อยละ 28.74) รองลงมาคือ ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 159 อัตรา (ร้อยละ 28.04) และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 129 อัตรา (ร้อยละ 22.75) ตามลำดับ

เมื่อจำแนกผลการสำรวจออกเป็นรายอาชีพที่มีความขาดแคลน พบว่าอาชีพพนักงานบริการลูกค้า เป็นสาขาอาชีพที่มีความขาดแคลนสูงสุด จำนวน 300 อัตรา (ร้อยละ 52.91) รองลงมาคือ ช่างพ่นสีรถยนต์,ช่างสีรถยนต์ ฯ จำนวน 50 อัตรา (ร้อยละ 8.81) พนักงานขายและผู้นำเสนอ จำนวน 31 อัตรา (ร้อยละ 5.46)

หมายเหตุ :

- 1) การคิดร้อยละของระดับการศึกษาที่ขาดแคลน ทำได้ดังนี้ (จำนวนที่ขาดแคลนในระดับการศึกษา A / จำนวนผู้ขาดแคลนทั้งหมด)X 100
- 2) การคิดร้อยละของแรงงานที่ขาดแคลนในอาชีพใดอาชีพหนึ่งต่อจำนวนแรงงานที่ขาดแคลนทั้งหมด ทำได้ดังนี้ (จำนวนแรงงานที่ขาดแคลนอาชีพ A /จำนวนแรงงานที่ขาดแคลนทั้งหมดX 100)

ตารางที่ 33 จำนวนแรงงานที่ขาดแคลน จำแนกตามสาขาอาชีพและวุฒิการศึกษา ปี 2556

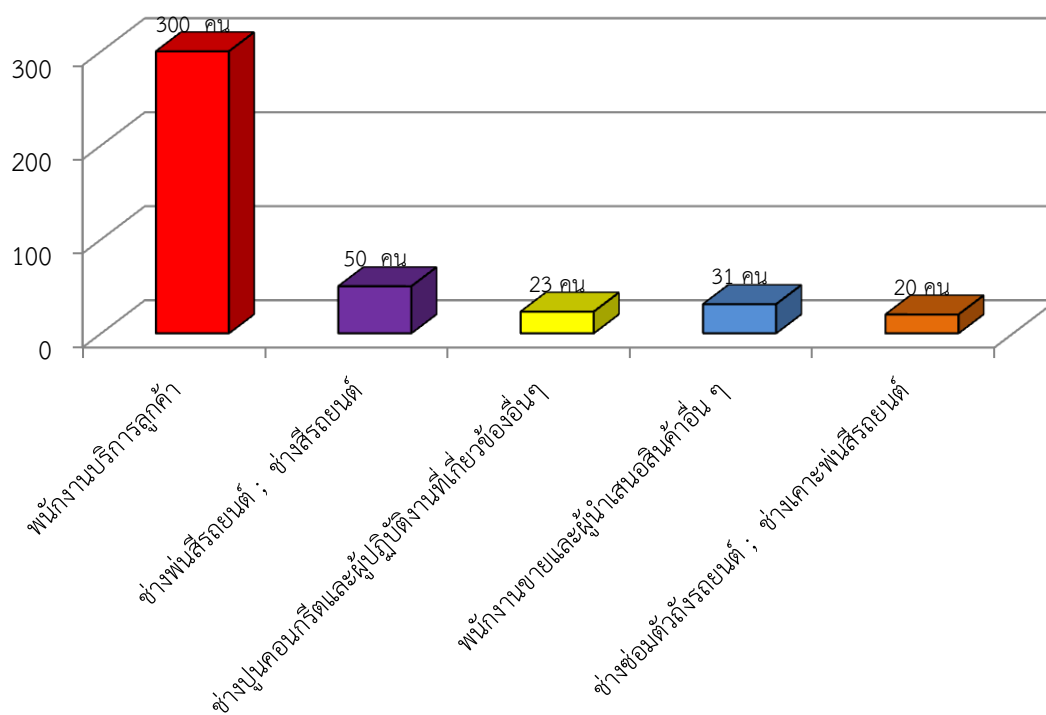
ตำแหน่ง	ต่ำกว่า ม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส/ ป.ตรี	ป.ตรี	สูงกว่า ป.ตรี	รวม
ผู้จัดการฝ่ายบริหารทั่วไป						1		1
ผู้จัดการฝ่ายขาย , ผู้จัดการฝ่ายส่งเสริมการขาย								
นักธรณีเทคโนโลยี								
นักบัญชีทั่วไป ; สมุห์บัญชี				3		5		8
เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์/นักประชาสัมพันธ์								
นักการตลาด ; เจ้าหน้าที่การตลาด ; เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการขาย								
ศิลปินภาพพิมพ์								
ช่างเทคนิคระบบคอมพิวเตอร์								
ผู้ปฏิบัติงานด้านระบบคอมพิวเตอร์ (เจ้าหน้าที่ควบคุมคอมพิวเตอร์ , เจ้าหน้าที่บริการประมวลผลข้อมูล)								
ช่างเทคนิคควบคุมหุ่นยนต์								
นายช่างกล								
ช่างไฟประจำเรือ ; ช่างยนต์, อินจิเนียร์ (เรือประมง)								
พยาบาลวิชาชีพทั่วไป,พยาบาลวิชาชีพเฉพาะทาง						9		9
ตัวแทนขายผลิตภัณฑ์					2			2
ช่างตกแต่งภายใน								
เจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑ์					2			2
เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด ; พนักงานพิมพ์ดีด								
พนักงานบันทึกข้อมูล ; เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล								
เจ้าหน้าที่ , เสมียนพนักงานทั่วไป, พนักงานธุรการ		6			7	4		17
เจ้าหน้าที่เก็บเงิน , แคชเชียร์			4					4
แม่บ้านทั่วไป	2	2	2					6
แม่บ้านและผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ								
หัวหน้าพนักงานต้อนรับลูกค้า						1		1
พนักงานผสมเครื่องดื่ม ; บาร์เทนเดอร์								
พนักงานบริการลูกค้า	100	100	100					300
พนักงานดูแลความปลอดภัย; พนักงานรักษาความปลอดภัย(ยาม)	2	3						5
พนักงานขายและผู้นำเสนอสินค้าอื่น ๆ			5	5	10	11		31
ผู้ขายสินค้าตามแผงร้านค้าและในตลาด								
คนงานประจำฟาร์มปศุสัตว์								
เกษตรกรการเกษตรแบบผสมผสานเชิงพาณิชย์								

ตำแหน่ง	ต่ำกว่า ม.3	ม.3	ม.6	ปวช.	ปวส/ ป.ตรี	สูงกว่า ป.ตรี	รวม
ช่างก่ออิฐ (ก่อสร้าง)							
ช่างก่อหิน (ก่อสร้าง)			6				6
ช่างปูนคอนกรีตเสริมเหล็ก (การก่อสร้าง)	23						23
ช่างไฟฟ้าทั่วไป			4	4			8
ช่างไฟฟ้าฝ่ายบำรุงรักษา				4			4
ช่างเชื่อมและช่างตัดโลหะอื่น ๆ					21		21
ช่างซ่อมตัวถังรถยนต์ ; ช่างเคาะพ่นสีรถยนต์	25	45					70
ช่างติดตั้งและประกอบโครงสร้างโลหะ ; ช่างยกตั้ง โครงสร้าง ;ช่างก่อสร้างงานโครงเหล็ก							
ช่างเหล็ก ช่างตีเหล็กและพนักงานเครื่องทุบอัดโลหะอื่น ๆ							
ช่างปรับแต่งเครื่องยนต์ ; ช่างพิตเครื่องยนต์ ; ช่างซ่อมยานยนต์				7	11		18
ช่างซ่อมจักรยานยนต์				2	2		4
ช่างซ่อมเครื่องจักรกลยานยนต์อื่น ๆ	2	2					4
ช่างปรับไฟฟ้าทั่วไป							
ช่างปรับอิเล็กทรอนิกส์ทั่วไป							
ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า (สำเร็จรูป)							
ช่างตัดเย็บเครื่องแต่งกาย และช่างทำหมวกอื่น ๆ							
ช่างหุ้มเบาะเครื่องเรือน เฟอร์นิเจอร์ และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ							
ผู้ควบคุมเครื่องกลึง (งานโลหะ) ; ช่างกลึง (แบบฐานหมุน , คงที่)				2			2
ผู้ควบคุมเครื่องสีข้าว			3				3
พนักงานขับรถยนต์							
ผู้ขับรถยนต์ รถรับจ้างและรถตู้ อื่น ๆ							
ผู้ขนถ่ายสินค้าประจํายานพาหนะ (การขนส่งทางรถไฟและทางถนน)	5	5	5				15
รวม	159	163	129	27	58	31	567

แผนภาพที่ 30 5 อันดับสาขาอาชีพที่ขาดแคลนมากที่สุด

1.4) แผนการส่งพนักงานเข้าฝึกอบรม

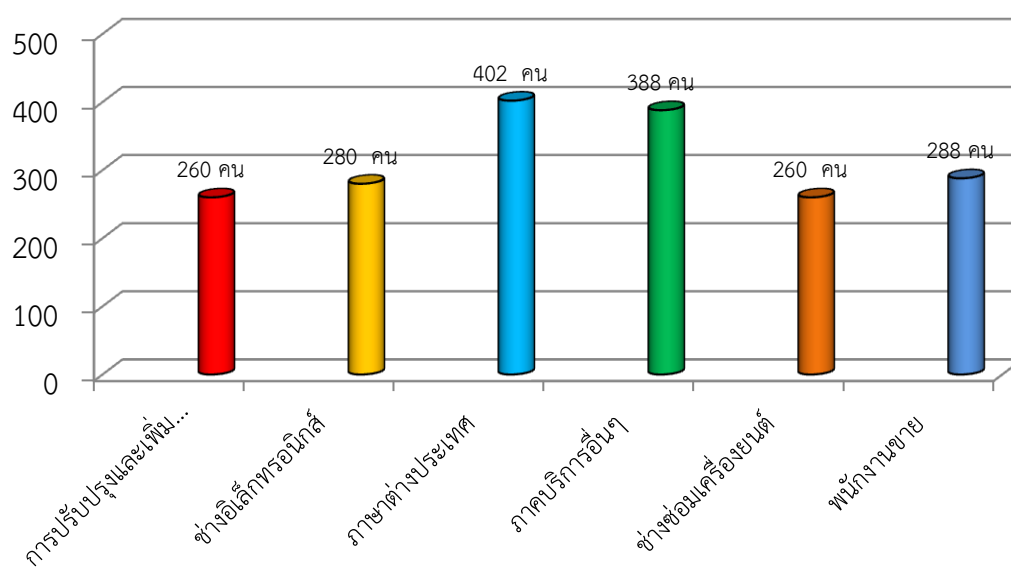
จากการสำรวจพบว่าในปี 2556 กิจการต่างๆมีแผนที่จะส่งพนักงานเข้าฝึกอบรมเพื่อยกระดับฝีมือแรงงานรวมทั้งสิ้นจำนวน 2,369 ราย เป็นเพศชายจำนวน 1,399 ราย (ร้อยละ 59.05) เพศหญิงจำนวน 970 ราย (ร้อยละ 40.95) โดยวิชาชีพที่ต้องการส่งพนักงานเข้าฝึกอบรมมากที่สุด ได้แก่ ภาษาต่างประเทศ จำนวน 402 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.96 ของจำนวนพนักงานที่มีแผนจะส่งเข้ารับการฝึกอบรมทั้งหมด รองลงมาคือ ภาควิชาการอื่นๆ จำนวน 388 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.37 สาขาพนักงานขายจำนวน 288 ราย คิดเป็นร้อยละ 12.15 สาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 280 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.81 และสาขาการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานกับช่างซ่อมเครื่องยนต์ จำนวน 260 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.97 ตามลำดับ

ตารางที่ 34 จำนวนพนักงานที่กิจการต่างๆ มีแผนจะส่งเข้ารับการฝึกอบรม จำแนกตามเพศและอาชีพที่ต้องการฝึกอบรม

สาขาอาชีพ	ชาย	หญิง	รวม
ช่างซ่อมเครื่องจักรกลที่ใช้ในฟาร์มแบบเคลื่อนที่	2	0	2
ช่างเชื่อมประสาน	60	0	60
การปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน	160	100	260
ภาษาต่างประเทศ	230	172	402
พนักงานรักษาความปลอดภัย	140	80	220
ช่างย้อมสีสิ่งทอ	0	8	8
ช่างอิเล็กทรอนิกส์	80	200	280
ช่างคอมพิวเตอร์	10	8	18
ช่างซ่อมจักรยานยนต์	10	0	10
ช่างซ่อมเครื่องยนต์	236	44	260
ช่างซ่อมระบบเครื่องล่างและส่งกำลัง	2	0	2
พนักงานขาย	146	142	288
พนักงานจัดเก็บเอกสาร	0	2	2
ช่างปูนก่อสร้าง	20	2	22
แอร์รถยนต์	16	0	16
ช่างซ่อมเครื่องมือและอุปกรณ์ทางการแพทย์	2	0	2
ภาควิชาการอื่นๆ	216	172	388
ช่างซ่อมรถยนต์	16	0	16
พนักงานเก็บเงิน	40	40	80
ช่างไฟฟ้า	3	0	3
รวม	1,399	970	2,369

แผนภาพที่ 31 5 อันดับสาขาวิชาชีพที่คาดว่าจะมีพนักงานเข้าอบรมมากที่สุดในปี 2556

2) ผลการสำรวจข้อมูลอุปสงค์แรงงานเชิงคุณภาพ

2.1)ระดับความสามารถ (competency)ของแรงงาน

จากการสำรวจข้อมูลในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับระดับความสามารถด้านต่างๆ ของพนักงานในแต่ละประเภทกิจการ โดยเปรียบเทียบระดับความสามารถที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบันกับระดับความสามารถที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้ พบว่าในแต่ละประเภทกิจการและแต่ละกลุ่มฝีมือแรงงาน จะมีช่องว่างระหว่างความสามารถที่มีอยู่จริงกับระดับความสามารถที่ผู้ประกอบการคาดหวังไว้แตกต่างกันไป

เมื่อวิเคราะห์ตามกลุ่มฝีมือแรงงานพบว่า กลุ่มแรงงานไร้ฝีมือจะมีปัญหาด้านความสามารถการใช้คอมพิวเตอร์ และเทคนิคการปฏิบัติงานมากที่สุด รองลงมาคือ การแก้ไขปัญหาและภาษาต่างประเทศ

กลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือ จะมีปัญหาด้านการแก้ไขปัญหา การใช้คอมพิวเตอร์ ภาษาต่างประเทศ การทำงานร่วมกัน เทคนิคปฏิบัติงาน การบริหารจัดการ

กลุ่มแรงงานฝีมือ จะมีปัญหาด้านการแก้ไขปัญหา การใช้คอมพิวเตอร์ ภาษาต่างประเทศ การทำงานร่วมกัน เทคนิคปฏิบัติงาน การบริหารจัดการ

กลุ่มแรงงานฝีมือระดับสูง จะมีปัญหาด้านการใช้คอมพิวเตอร์ ภาษาต่างประเทศ การบริหารจัดการ รองลงมาคือ การแก้ไขปัญหา การทำงานร่วมกัน เทคนิคปฏิบัติงาน

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร จะมีปัญหาด้านภาษาต่างประเทศ รองลงมาคือ การใช้คอมพิวเตอร์ การบริหารจัดการ

ตารางที่ 35 ระดับความสามารถด้านต่างๆ ของพนักงานที่เป็นอยู่จริง และที่ผู้ประกอบการคาดหวัง
จำแนกตามกลุ่มฝีมือแรงงาน ปี 2556

ความสามารถ	กลุ่มแรงงาน ไร้ฝีมือ		กลุ่มแรงงาน กึ่งฝีมือ		กลุ่มแรงงาน ฝีมือ		กลุ่มแรงงาน ฝีมือระดับสูง		กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ ผู้บริหาร	
	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง	ปัจจุบัน	คาดหวัง
1. การวิเคราะห์แก้ไขปัญหา	2.33	2.59	2.65	2.88	3.26	3.53	3.72	4.02	4.39	4.69
2. คอมพิวเตอร์	3.32	2.57	2.65	2.88	3.26	3.53	3.71	4.00	4.37	4.69
3. ภาษาต่างประเทศ	2.33	2.55	2.65	2.88	3.26	3.53	3.71	3.98	4.36	4.68
4. การทำงานเป็นกลุ่ม	3.34	2.60	2.65	2.88	3.26	3.53	3.72	4.02	4.39	4.69
5. เทคนิคปฏิบัติงาน	2.32	2.58	2.65	2.88	3.26	3.53	3.72	4.01	4.38	4.69
6. การบริหาร	3.32	2.57	2.65	2.88	3.26	3.53	3.71	3.99	4.37	4.68

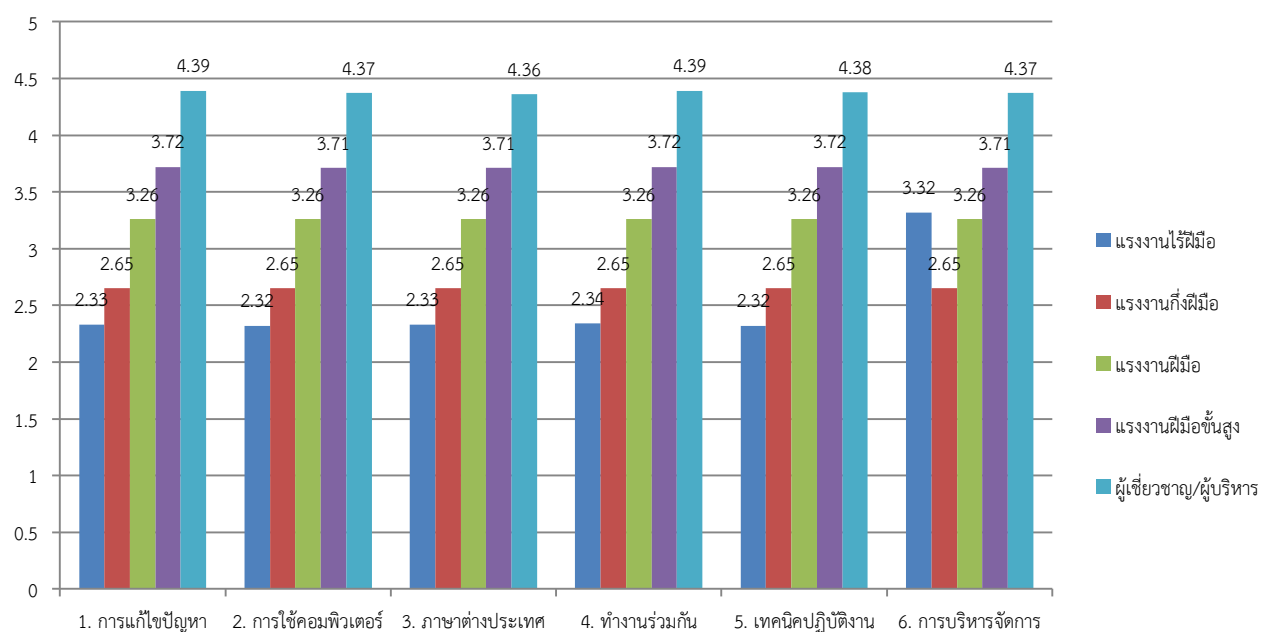
หมายเหตุ: คะแนนระดับความสามารถด้านต่างๆ มีความหมายดังนี้

- 1 คะแนน ไม่สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้โดยไม่มีผู้ควบคุม
- 2 คะแนน สามารถปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันตามหน้าที่ได้ด้วยตนเอง สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง
- 3 คะแนน สามารถปฏิบัติงานและแก้ปัญหาที่ซับซ้อนได้ด้วยตัวเองและทีมงาน
- 4 คะแนน สามารถสอนงานเฉพาะด้านและให้คำปรึกษาในงานเฉพาะด้านแก่เพื่อนร่วมงานผู้อื่นได้
- 5 คะแนน สามารถปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานรวมถึงให้คำปรึกษาแก่ผู้อื่นในการปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานได้

ผลการสำรวจการระดับความสามารถของแรงงานจำแนกกลุ่มฝีมือเป็นรายกิจการ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในเว็บไซต์
<http://manpower.mol.go.th/>

แผนภาพที่ 32 แสดงระดับความสามารถของแรงงานที่แรงงานมืออยู่จริงเปรียบเทียบกับระดับที่ผู้ประกอบการคาดหวัง

2.2) อัตราเงินเดือนเริ่มต้น

ผลการสำรวจข้อมูลอัตราเงินเดือนเริ่มต้นของพนักงานแต่ละกลุ่ม พบว่า แรงงานในแต่ละระดับจะมีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นเฉลี่ยที่แตกต่างกันไป โดยกลุ่มแรงงานไร้ฝีมือจะมีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่ต่ำที่สุด เฉลี่ยทุกกิจการประมาณ 7,781.19 บาทต่อเดือน ส่วนกลุ่มแรงงานที่มีอัตราเงินเดือนเฉลี่ยสูงสุดคือ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร มีอัตราเงินเดือนเฉลี่ย 18,128.88 บาทต่อเดือน

กลุ่มแรงงานไร้ฝีมือ ประเภทกิจการไฟฟ้า อิเลคทรอนิกส์ มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่ต่ำที่สุด เดือนละ 7,167 บาทต่อเดือน กิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่สูงที่สุดคือ ปีโตรเคมี เดือนละ 9,000 บาทต่อเดือน รองลงมาคือ เคมี เดือนละ 8,400 บาทต่อเดือน

กลุ่มแรงงานกึ่งฝีมือประเภทกิจการไฟฟ้า อิเลคทรอนิกส์ มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่ต่ำที่สุด เดือนละ 7,840 บาทต่อเดือน กิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่สูงที่สุดคือ โรงแรม ภัตตาคารและร้านอาหาร เดือนละ 15,355 บาทต่อเดือน รองลงมาคือ ปีโตรเลียม เดือนละ 9,150 บาทต่อเดือน

กลุ่มแรงงานฝีมือประเภทกิจการโลจิสติกส์ มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่ต่ำที่สุด เดือนละ 8,786 บาทต่อเดือน กิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่สูงที่สุดคือ แม่พิมพ์ เดือนละ 15,600 บาทต่อเดือน รองลงมาคือ เคมี เดือนละ 10,000 บาทต่อเดือน

กลุ่มแรงงานฝีมือขั้นสูงประเภทกิจการอุตสาหกรรมการผลิต อื่นๆ อัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่ต่ำที่สุด เดือนละ 9,250 บาทต่อเดือน กิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่สูงที่สุดคือ โรงพยาบาลและบริการสุขภาพกับการเพาะเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ เดือนละ 22,500 บาทต่อเดือน รองลงมาคือ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เดือนละ 16,100 บาทต่อเดือน

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ/ผู้บริหาร ประเภทกิจการไฟฟ้า อิเลคทรอนิกส์ อัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่ต่ำที่สุด เดือนละ 13,750 บาทต่อเดือน กิจการที่มีอัตราเงินเดือนเริ่มต้นที่สูงที่สุดคือ โรงพยาบาลและบริการสุขภาพ เดือนละ 31,750 บาทต่อเดือน รองลงมาคือ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เดือนละ 20,572 บาทต่อเดือน

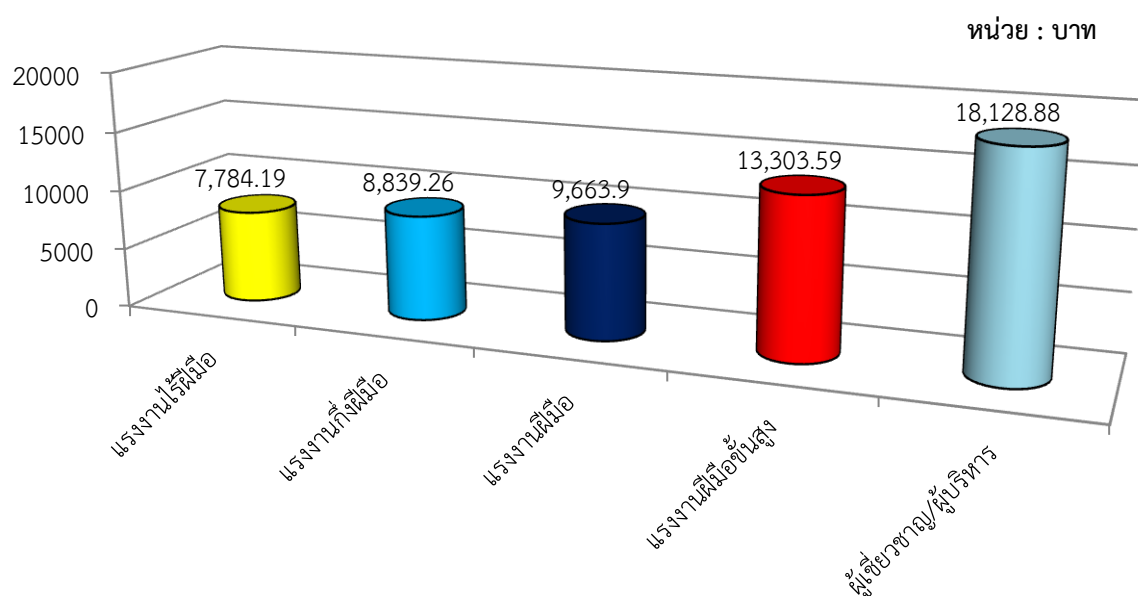
ตารางที่ 36 อัตราเงินเดือนเริ่มต้นของแรงงานในแต่ละระดับ จำแนกรายกิจการ

หน่วย: บาท

กิจการ	แรงงาน ไร้ฝีมือ	แรงงาน กึ่งฝีมือ	แรงงาน ฝีมือ	แรงงาน ฝีมือระดับสูง	ผู้เชี่ยวชาญ /ผู้บริหาร
1. การเลี้ยงสัตว์บกและสัตว์น้ำ	7,500			22,500	20,000
2. อาหารและอาหารสัตว์	7,635	8,322	9,272	13,091	20,250
3. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	8,015	9,084	9,737	16,100	20,752
4. รองเท้าและเครื่องหนัง					
5. อัญมณีและเครื่องประดับ			9,000		
6. ไม้และเครื่องเรือน	7,334	8,025	9,000	10,500,	
7. กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ					
8. ปิโตรเลียม	8,200	9,150	9,750	13,000	15,000
9. ปิโตรเคมี	9,000				
10. เคมี	8,4000	9,000	10,000	11,000	16,500
11. ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง					
12. ผลิตภัณฑ์พลาสติก					
13. เซรามิก และแก้ว	7,800	9,000	9,500		20,000
14. เหล็กและเหล็กกล้า	7,800	8,300	9,050		
15. แม่พิมพ์	7,750	8,700	15,600	15,000	20,000
16. ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	7,167	7,840	8,830	10,584	13,200
17. ยานยนต์และชิ้นส่วน	8,173	8,624	9,345	12,938	15,908
18. อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	7,516	8,077	9,005	9,250	18,625
19. เหมืองแร่และเหมืองหิน					
20. ก่อสร้าง	7,663	8,143	9,440	10,694	16,072
21. โลจิสติกส์	7,325	7,900	8,786	10,250	13,750
22. โรงแรม กภัตตาคารและร้านอาหาร	7,316	15,355	9,295	12,150	17,778
23. การท่องเที่ยว					
24. การบริการอื่นๆ	7,325	7,978	9,192	12,750	13,500
25.การค้าส่ง ค้าปลีก	7,856	8,714	9,500	12,490	17,712
26.สถาบันการเงิน บริการด้านธุรกิจ	7,693	8,584	9,348	11,364	17,574
27.โรงพยาบาล บริการสุขภาพ	8,200	8,400	9,778	22,500	31,750
28.อสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า	7,800	8,750	9,850		
เฉลี่ยทุกกิจการ	7,784.19	8,839.26	9,663.90	13,303.59	18,128.88

แผนภาพที่ 33 อัตราเงินเดือนเริ่มต้นของแรงงานกลุ่มต่างๆ

2.3) ปัญหาเกี่ยวกับความรู้และทักษะของแรงงาน

1)ปัญหาด้านความรู้

จากการสำรวจ พบว่า ปัญหาแรงงานขาดความรู้เทคนิคเฉพาะ เป็นปัญหาที่กิจการต่างๆ ในจังหวัดมหาสารคามพบมากที่สุด โดยมีกิจการที่มีปัญหาทั้งสิ้น ร้อยละ 99.46 รองลงมาคือความเข้าใจธุรกิจ ร้อยละ 98.92 และปัญหาขาดแรงงานที่มีความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ ร้อยละ 93.35

เมื่อพิจารณาข้อมูลที่สามารถได้โดยจำแนกตามระดับของปัญหาแล้ว พบว่าระดับของปัญหาที่กิจการส่วนใหญ่พบนั้น ในระดับที่มีปัญหามาก

หมายเหตุ:

การคำนวณหาร้อยละของสถานประกอบการที่มีปัญหา ให้คำนวณหาผลรวมของสถานประกอบการที่มีปัญหาก่อน แล้วจึงคิดสัดส่วนเปรียบเทียบสถานประกอบการที่มีปัญหาต่อสถานประกอบการทั้งหมด ดังนี้ (จำนวนที่มีปัญหาขาดความรู้ A / จำนวนสถานประกอบการทั้งหมดที่ตอบแบบสอบถาม)*100 เช่นร้อยละของสถานที่ประสบปัญหาแรงงานความรู้ความเข้าใจในธุรกิจ = $(1,067/1,067)*100 = 100$

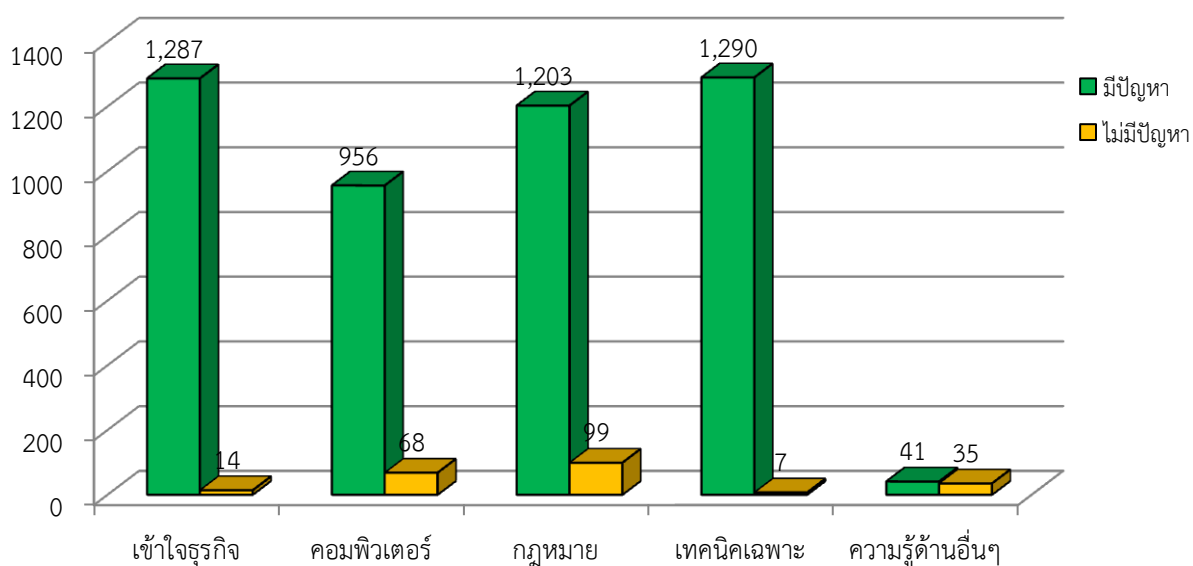
ตารางที่ 37 ปัญหาด้านความรู้ของแรงงาน จำแนกตามประเภทของปัญหาและระดับความรุนแรงของปัญหา

หน่วย: แห่ง

ปัญหา	ระดับของปัญหา			
	ไม่มีปัญหา	มีปัญหาเล็กน้อย	มีปัญหาปานกลาง	มีปัญหามาก
1.ขาดความรู้และความเข้าใจในธุรกิจ	14	152	670	465
2.ขาดความรู้ในด้านคอมพิวเตอร์	68	293	763	180
3.ขาดความรู้ในด้านกฎหมาย	99	410	582	211
4.ขาดความรู้ด้านเทคนิคเฉพาะงาน	7	51	478	761
5.ขาดความรู้ด้านอื่นๆ	35	27	3	11

แผนภาพที่ 34 เปรียบเทียบร้อยละของสถานประกอบการที่แรงงานมีปัญหาด้านความรู้ในแต่ละด้าน

หน่วย : แห่ง

2) ปัญหาด้านทักษะ

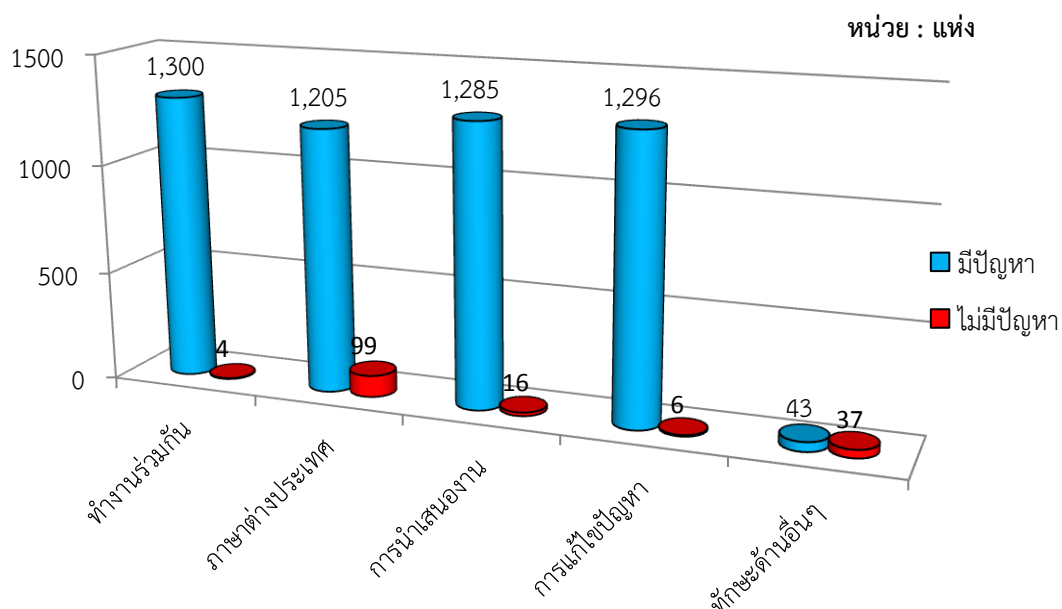
จากการสำรวจพบว่า ปัญหาแรงงานขาดทักษะในการทำงานทำงานร่วมกับคนอื่น ในจังหวัดมหาสารคามพบมากที่สุด โดยกิจการที่มีปัญหาทั้งสิ้น ร้อยละ 99.69 รองลงมาคือปัญหาแรงงานขาดทักษะในการแก้ไขปัญหา ร้อยละ 99.53 และปัญหาแรงงานขาดทักษะในการนำเสนองาน ร้อยละ 98.77

เมื่อพิจารณาข้อมูลที่สามารถได้โดยจำแนกตามระดับของปัญหาแล้ว พบว่าระดับของปัญหาด้านทักษะส่วนใหญ่พบในระดับมีปัญหา

ตารางที่ 38 ปัญหาด้านทักษะของแรงงาน จำแนกประเภทของปัญหาและระดับความรุนแรงปัญหา

ปัญหา	ระดับของปัญหา			
	ไม่มีปัญหา	มีปัญหาเล็กน้อย	มีปัญหาปานกลาง	มีปัญหาหนัก
1. ขาดทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น	4	12	508	780
2. ขาดทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ	99	365	717	123
3. ขาดทักษะในการนำเสนองาน	16	65	510	710
4. ขาดทักษะในการแก้ไขปัญหา	6	41	463	792
5. ขาดทักษะด้านอื่นๆ	37	25	5	13

แผนภาพที่ 35 เปรียบเทียบร้อยละของสถานประกอบการที่แรงงานมีปัญหาด้านทักษะในแต่ละด้าน

3)ปัญหาด้านคุณลักษณะ

จากการสำรวจ พบว่า ปัญหาด้านคุณลักษณะมี 4 ประการ เป็นปัญหาที่พบมากถึงร้อยละ 100 ในสถานประกอบการในจังหวัดมหาสารคาม

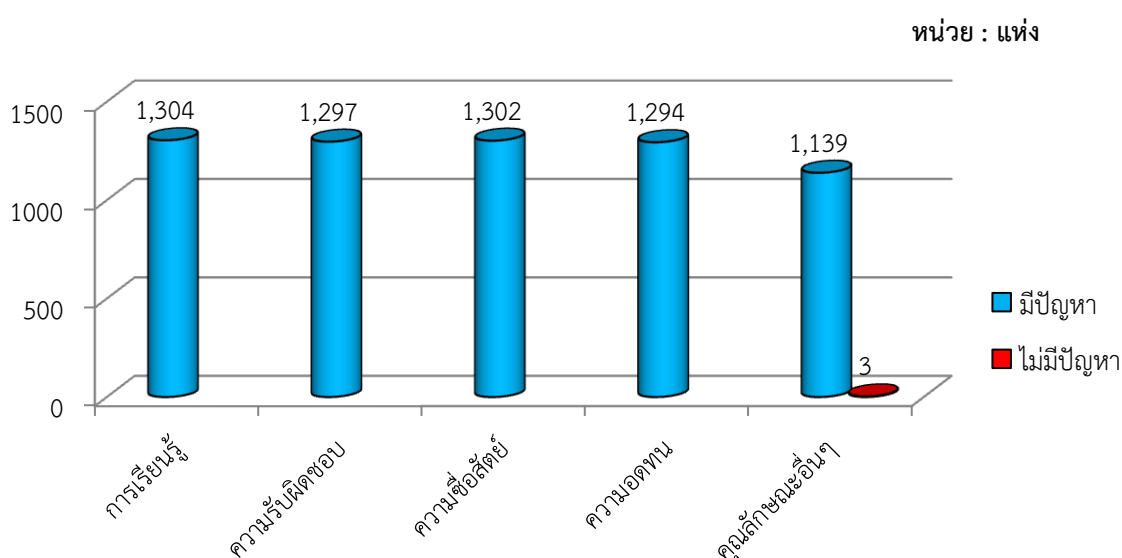
เมื่อพิจารณา ข้อมูลที่สำรวจได้โดยจำแนกตามคุณลักษณะปัญหาแล้ว พบว่า ปัญหาด้านการเรียนรู้ ปัญหาด้านความรับผิดชอบ ปัญหาด้านความซื่อสัตย์ ปัญหาด้านความอดทน เป็นปัญหาที่พบมากถึงร้อยละ 100 ส่วนปัญหาด้านคุณลักษณะอื่นๆ ร้อยละ 99.73

เมื่อพิจารณาข้อมูลที่สำรวจได้โดยจำแนกตามระดับของปัญหาแล้ว พบว่าระดับของปัญหาด้านคุณลักษณะส่วนใหญ่พบในระดับมีปัญหา

ตารางที่ 39 ปัญหาด้านคุณลักษณะของแรงงาน จำแนกตามประเภทของปัญหาและระดับความรุนแรงของปัญหา

ปัญหา	ระดับของปัญหา(จำนวน)			
	ไม่มีปัญหา	มีปัญหาเล็กน้อย	มีปัญหาปานกลาง	มีปัญหามาก
1. ขาดความสามารถในการเรียนรู้		35	253	1,016
2. ขาดความรับผิดชอบในงาน		7	181	1,109
3. ขาดจรรยาบรรณและความซื่อสัตย์		5	169	1,128
4. ขาดความอดทนต่อความกดดัน		9	214	1,071
5. ขาดคุณลักษณะด้านอื่นๆ	3	9	182	948

แผนภาพที่ 10 เปรียบเทียบร้อยละของสถานประกอบการที่แรงงานมีปัญหาด้านคุณลักษณะในแต่ละด้าน

การสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงาน

1) ผลการสำรวจข้อมูลอุปทานแรงงาน

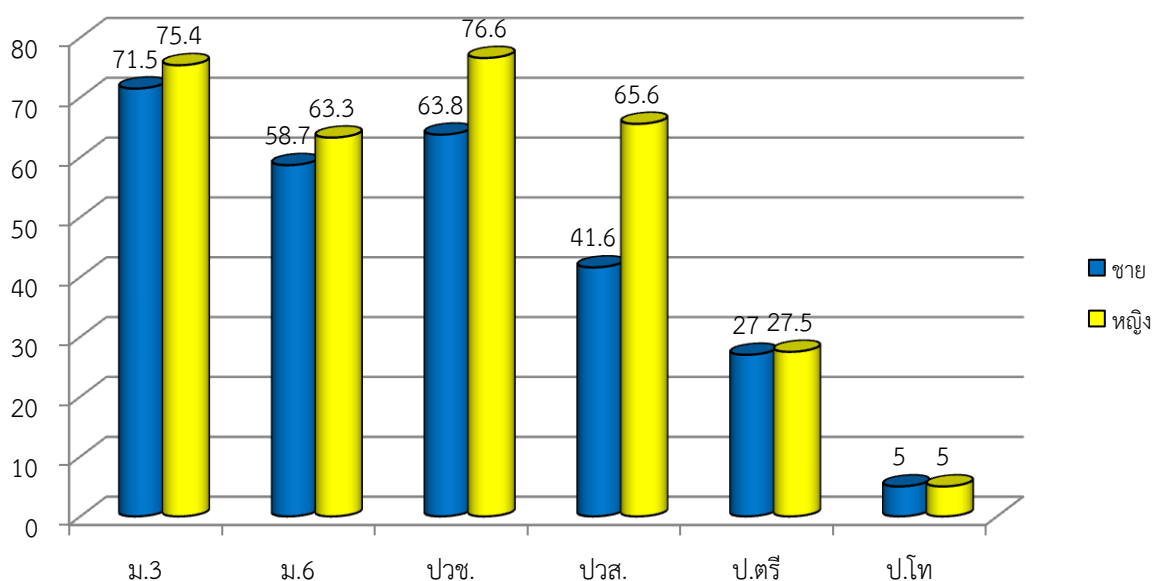
1.1) อัตราการเรียนต่อ

จากการสำรวจอัตราการเรียนต่อของนักศึกษาที่จบในปีการศึกษา 2555 จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ในระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ปวส. นักศึกษาเพศหญิงมีอัตราการเรียนต่อมากกว่าเพศชาย โดยมีอัตราการเรียนต่อสูงเกินกว่าร้อยละ 50 ในเกือบทุกระดับการศึกษา ยกเว้นระดับปริญญาตรี และปริญญาโทที่มีอัตราการเรียนต่อต่ำกว่าร้อยละ 50

ตารางที่ 40 อัตราการเรียนต่อของผู้สำเร็จการศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษาที่จบ ปีการศึกษา 2555

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการเรียนต่อ (%)	
	ชาย	หญิง
จบ ม.3 แล้วเรียนต่อ	71.5	75.4
จบ ม.6 แล้วเรียนต่อ	58.7	63.3
จบ ปวช. แล้วเรียนต่อ	63.8	76.6
จบ ปวส./อนุปริญญาแล้วเรียนต่อ	41.6	65.6
จบ ปริญญาตรี แล้วเรียนต่อ	27	27
จบ ปริญญาโท แล้วเรียนต่อ	5	5

แผนภาพที่ 36 อัตราการเรียนต่อของนักศึกษาจำแนกตามระดับชั้นและเพศ

1.2) อัตราการมีงานทำ

ผลการสำรวจอัตราการมีงานทำของนักศึกษาที่เรียนจบมาในแต่ละปี (เข้าทำงานภายใน 1 ปี หลังจบการศึกษา) พบว่าในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปวช. จะมีอัตราการมีงานทำไม่สูงมากนัก เนื่องจากส่วนใหญ่เลือกที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นมากกว่า โดยมัธยมศึกษาตอนต้น นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการทำงานร้อยละ 22.5 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 20.1 ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาชายที่เรียนจบมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 34 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำร้อยละ 31.8

ในระดับอาชีวศึกษามีอัตราการมีงานทำที่สูงกว่าระดับมัธยมศึกษา โดยนักศึกษาชายที่เรียนจบระดับปวช.มีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 19.4 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 27.8 ในขณะที่ระดับปวส. นักศึกษาชายมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 47.4 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 48

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าระดับการศึกษาระดับอาชีวศึกษามีอัตราการมีงานทำสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา

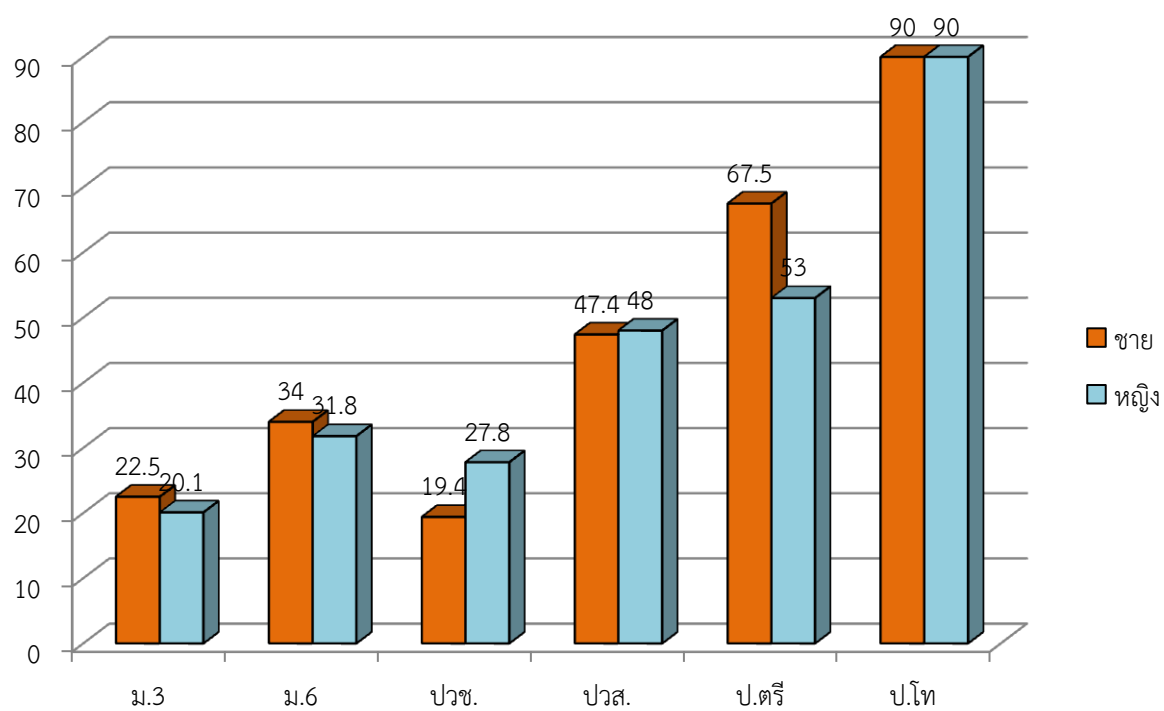
ในระดับอุดมศึกษา พบว่านักศึกษาที่เรียนจบจะมีอัตราการมีงานทำที่สูงมากกว่าร้อยละ 50 โดยในระดับปริญญาตรี นักศึกษาชายที่เรียนจบปริญญาตรี มีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 67.5 ส่วนนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 53 ในขณะที่ระดับปริญญาโท นักศึกษาชายมีอัตราการมีงานทำสูงถึง ร้อยละ 90 และนักศึกษาหญิงมีอัตราการมีงานทำ ร้อยละ 90

ตารางที่ 41 อัตราการเรียนต่อของนักศึกษาที่เรียนจบ จำแนกตามเพศและระดับการศึกษาที่จบ
ปีการศึกษา 2555

ระดับการศึกษาที่จบ	อัตราการมีงานทำ (%)	
	ชาย	หญิง
ม.3	22.5	20.1
ม.6	34	31.8
ปวช.	19.4	27.8
ปวส./อนุปริญญา	47.4	48
ปริญญาตรี	67.5	53
ปริญญาโท	90	90

แผนภาพที่ 37 อัตราการมีงานทำของนักศึกษาหลังจบการศึกษา จำแนกตามระดับชั้นและเพศ

การคาดการณ์ความต้องการแรงงาน

ผลการคาดการณ์ความต้องการแรงงานในระดับจังหวัด เป็นการนำเสนอผลการคาดการณ์อุปสงค์ในระยะ 4 ปีข้างหน้า (ปี พ.ศ.2556-2559) การคาดการณ์การใช้โปรแกรม (Software) การคาดการณ์ความต้องการกำลังคนที่ทางสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทยและสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังพัฒนาขึ้นใน “โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บข้อมูลตลาดแรงงานในระดับจังหวัด เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน” ของสำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน ซึ่งผลการคาดการณ์แสดงใน <http://manpower.mol.go.th> โดยมีเนื้อหาโดยสรุปดังต่อไปนี้

1.ผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนโดยรวม

1.1)จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม

ผลจากการประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวม พบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2556 -2559 จังหวัดมหาสารคามมีความต้องการกำลังคนโดยรวมเพิ่มขึ้นคิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 0.53 ต่อปี โดยปี พ.ศ. 2556 สาขาที่มีจำนวนการจ้างงานมากที่สุด คือ ภาคเกษตรกรรม จำนวน 230,164 คน รองลงมาคือ ภาคบริการ จำนวน 150,027 คน และภาคอุตสาหกรรม จำนวน 85,937 คน ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่า อัตราการเติบโตของจำนวนการจ้างงานโดยรวมในภาคเกษตรกรรมลดลง คิดเป็นอัตราการลดลงเฉลี่ยร้อยละ 12.67 ต่อปี ในส่วนภาคบริการมีการจ้างงานโดยรวมลดลงในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 10.92 ต่อปี และภาคอุตสาหกรรมมีอัตราการจ้างงานลดลงในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 34.39 ต่อปี

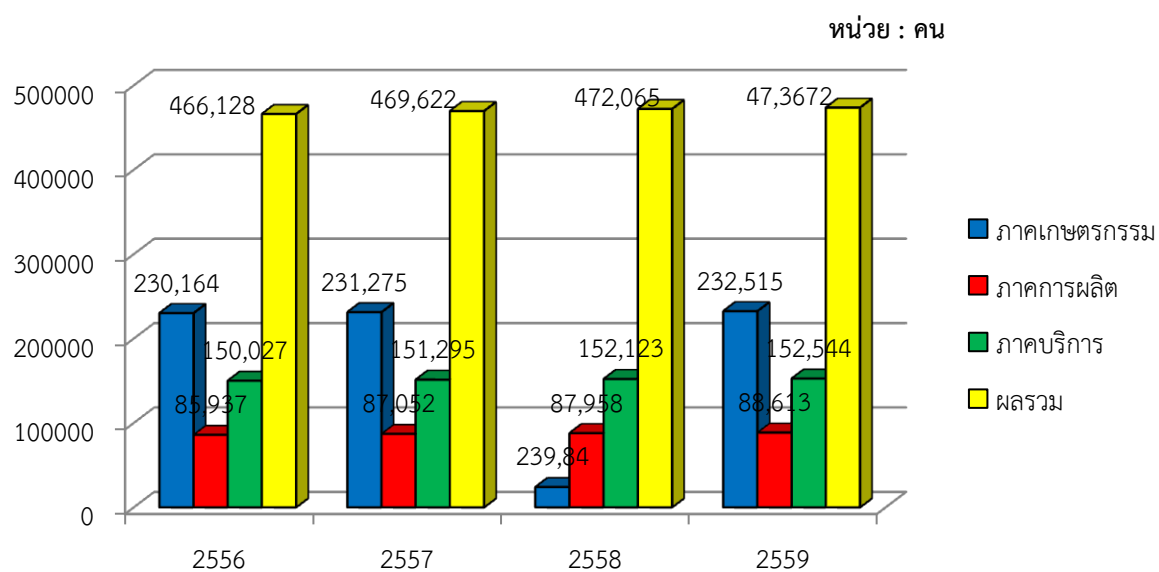

ตารางที่ 42 ผลการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมหลักของ
จังหวัดมหาสารคาม ปี พ.ศ. 2556 - 2559

สาขาการผลิต	2556	2557	2558	2559
ภาคเกษตรกรรม	230,164	231,275	231,984	232,515
การเกษตร ลำสัตว์ และป่าไม้	156,362	157,116	157,594	157,956
การเลี้ยงสัตว์บก สัตว์น้ำ และการประมง	73,802	74,159	74,390	74,559
ภาคอุตสาหกรรม	85,937	87,052	87,958	88,613
การผลิต				
อาหารและอาหารสัตว์	10,347	10,407	10,449	10,474
สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	20,382	20,490	20,619	20,788
อัญมณีและเครื่องประดับ	2,857	2,988	3,136	3,207
ยานยนต์และชิ้นส่วน	74	75	75	75
แม่พิมพ์	1,665	1,699	1,704	1,729
เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	281	283	284	285
อุตสาหกรรมการผลิตอื่นๆ	8,695	9,092	9,540	9,756
ก่อสร้าง	41,388	41,769	41,900	42,047
การไฟฟ้า ก๊าซ และการประปา	248	249	251	252
ภาคบริการ	150,027	151,295	152,123	152,544
การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ใน ครัวเรือน	63,906	54,230	64,425	64,572
โรงแรม และ ภัตตาคาร	11,212	11,282	11,334	11,374
การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และ การคมนาคม	6,242	6,272	6,291	6,305
การท่องเที่ยว				
การเป็นตัวกลางทางการเงิน	3,712	3,734	3,755	3,771
กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและ กิจกรรมทางธุรกิจ	3,712	3,734	3,750	3,761
งานด้านสุขภาพและงานสังคมสงเคราะห์	4,747	4,773	4,792	4,806
การบริการอื่นๆ	56,496	57,270	57,776	57,955
รวม	466,128	469,622	472,065	473,672

แผนภาพที่ 38 แนวโน้มผลการคาดการณ์ความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามสาขา
อุตสาหกรรมหลักของจังหวัดมหาสารคาม ปี พ.ศ. 2556 - 2559

1.2) จำแนกตามระดับการศึกษา

เมื่อจำแนกผลการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมตามระดับการศึกษา พบว่าในมุกปีที่คาดประมาณการมีจำนวนการจ้างงานในระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษามากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนต่อจำนวนการจ้างงานรวมเท่ากับร้อยละ 64.48 ใน ปี 2556 รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นสัดส่วนต่อจำนวนจ้างงานรวมเท่ากับร้อยละ 12.88 ใน ปี 2556 แต่เมื่อพิจารณาการเติบโตของจำนวนความต้องการโดยรวมจะพบว่า ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายมีอัตราการจ้างงานเพิ่มขึ้นเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 3.25 ต่อปี รองลงมาคือ ระดับปริญญาตรีขึ้นไป คิดเป็นอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.53 ต่อปี ส่วนในระดับต่ำกว่ามัศึกษามีความต้องการโดยรวมลดลงในอัตราลดลงเฉลี่ยร้อยละ 0.37 ต่อปี

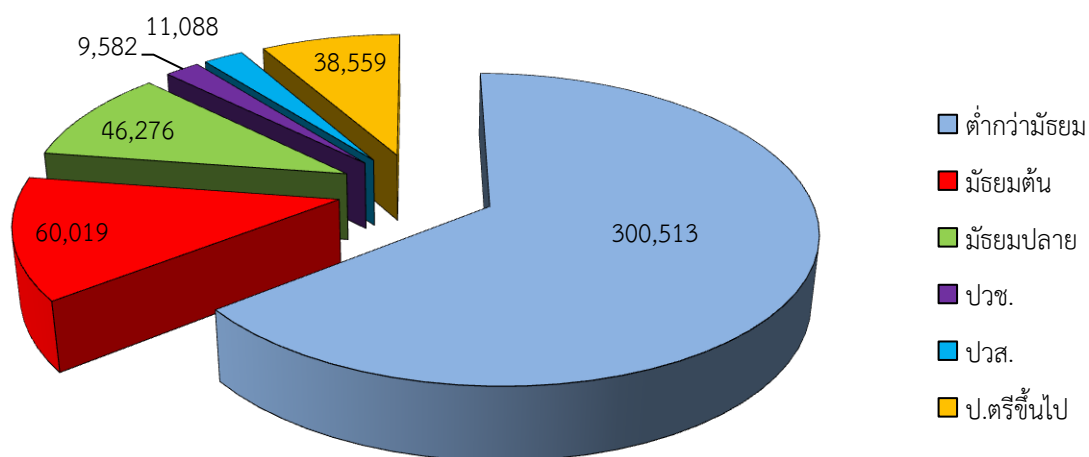
ตารางที่ 43 ผลการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมหลักของจังหวัดมหาสารคาม ปี พ.ศ.2556-2559

ระดับการศึกษา	2556	2557	2558	2559
ประถมศึกษาหรือต่ำกว่า	300,153	300,140	299,306	297,214
มัธยมศึกษาตอนต้น	60,019	60,653	61,408	62,470
มัธยมศึกษาตอนปลาย	46,276	47,876	49,488	50,938
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	9,528	9,603	9,350	9,502
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	11,088	11,286	11,670	11,878
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	38,559	39,977	40,754	41,558
รวม	466,041	469,533	471,974	473,579

แผนภาพที่ 39 สัดส่วนการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามระดับการศึกษาของ
จังหวัดมหาสารคาม ปี พ.ศ. 2556

หน่วย : คน

1.3) จำแนกตามอาชีพ

ในส่วนการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามอาชีพ พบว่า ในทุกปีมีการคาดประมาณการจ้างงานในอาชีพผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมงมากที่สุดจำนวน 184,446 คนคิดเป็นสัดส่วนต่อจำนวนการจ้างงานรวมคิดเป็นร้อยละ 39.58 ในปี 2556 รองลงมาคือ อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ จำนวน 80,410 คน คิดเป็นสัดส่วนต่อจำนวนการจ้างงานรวมคิดเป็นร้อยละ 17.25 ในปี 2556 ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจการค้าที่เกี่ยวข้อง จำนวน 60,312 คน ร้อยละ 12.94 พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าและตลาด จำนวน 49,678 คน ร้อยละ 10.66 และ ผู้ปฏิบัติการโรงงานและเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ จำนวน 23,945 คน ร้อยละ 5.14 ส่วนอาชีพที่มีสัดส่วนการจ้างงานรวมน้อยที่สุด คือ ผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคสาขาต่าง ๆ และ อาชีพที่เกี่ยวข้อง จำนวน 11,911 คน ร้อยละ 2.56 ต่อการจ้างงานรวมทั้งหมดในปี 2556

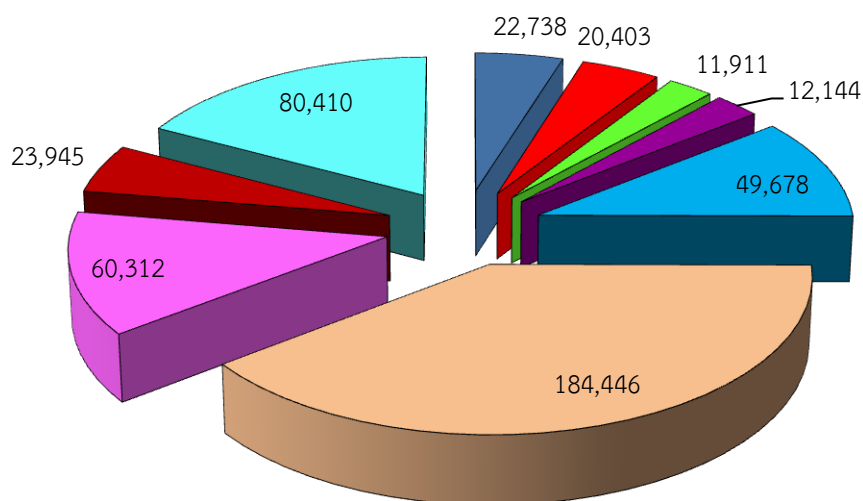
ตารางที่ 44 ผลการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามสาขาอาชีพของจังหวัดมหาสารคาม ปี พ.ศ. 2556 – 2559

อาชีพ	2556	2557	2558	2559
ผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ	22,738	21,664	21,194	20,372
ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่างๆ	20,403	20,795	21,073	21,452
ช่างเทคนิคสาขาต่างๆ และ ผู้ประกอบวิชาชีพต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง	11,911	12,492	12,693	12,940
เสมียน	12,144	12,527	12,845	13,305
พนักงานบริการ และ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด	49,678	49,810	50,534	20,848
ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง	184,446	185,612	187,449	190,951
ผู้ปฏิบัติงานในธุรกิจด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	60,362	60,953	61,600	61,672
ผู้ปฏิบัติการเครื่องจักรโรงงานและเครื่องจักร และ ผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ	23,945	24,803	25,260	25,682
อาชีพขั้นพื้นฐานต่างๆ	80,410	80,875	79,327	76,357
รวม	466,041	469,533	471,974	473,579

แผนภาพที่ 40 สัดส่วนการคาดประมาณความต้องการกำลังคนโดยรวมจำแนกตามอาชีพของจังหวัด
มหาสารคาม ปี พ.ศ. 2556

หน่วย : คน

- ผู้บัญชีกฎหมาย ข้าราชการระดับอาวุโส และผู้จัดการ
- ผู้ประกอบวิชาชีพด้านต่าง ๆ
- ผู้ประกอบวิชาชีพด้านเทคนิคสาขาต่าง ๆ และอาชีพที่เกี่ยวข้อง
- เสมียน
- พนักงานบริการและพนักงานในร้านค้าและตลาด
- ผู้ปฏิบัติงานที่มีฝีมือในด้านการเกษตรและการประมง
- ผู้ปฏิบัติงานด้านความสามารถทางฝีมือและธุรกิจการค้าที่เกี่ยวข้อง
- ผู้ปฏิบัติการโรงงานและเครื่องจักรและผู้ปฏิบัติงานด้านการประกอบ
- อาชีพขั้นพื้นฐานต่าง ๆ

2. ผลการคาดประมาณการความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม

2.1) จำแนกตามสาขาอุตสาหกรรม

สำหรับการคาดประมาณการความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มรวม พบว่า มีจำนวนความต้องการส่วนเพิ่มเฉลี่ยเท่ากับ 2.44 แสนคนต่อปี โดยภาคเกษตรกรรมมีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 1.20 แสนคนต่อปี รองลงมาคือภาคบริการจำนวน 7.87 หมื่นคนต่อปี และภาคเกษตรกรรมจำนวน 4.54 หมื่นคนต่อปี ตามลำดับ

ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม สามารถแยกเป็นส่วน 2 ส่วน ได้แก่ ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยาย/ลดตำแหน่งงาน และความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป พบว่า ในส่วนของความต้องการส่วนเพิ่มขยาย/ลดตำแหน่งงาน โดยมีจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 แสนคน ต่อปี โดยในภาคอุตสาหกรรมขยายตำแหน่งงานว่างมากที่สุดจำนวนเฉลี่ยเท่ากับ 1.15 แสนคนต่อปี ภาคบริการมีการขยายตำแหน่งงานว่างโดยเฉลี่ยเท่ากับ 7.59 หมื่นคนต่อปี และภาคอุตสาหกรรมมีการขยายตำแหน่งงานว่างโดยเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 หมื่นคนต่อปี ตามลำดับ

ในส่วนของการทดแทนแรงงานเก่าที่ออกไป พบว่า โดยรวมมีความต้องการส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่าโดยเฉลี่ยเท่ากับ 9.13 พันคนต่อปี ภาคเกษตรกรรมมีความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อทดแทนแรงงานเก่ามากที่สุดโดยเฉลี่ยจำนวน 4.74 พันคนต่อปี รองลงมาคือ ภาคบริการและภาคอุตสาหกรรม โดยเฉลี่ยจำนวนเท่ากับ 2.81 และ 1.57 พันคนต่อปี ตามลำดับ

ตารางที่ 45 ผลการคาดประมาณความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมหลักของ
จังหวัดมหาสารคาม ปี พ.ศ. 2556 – 2559

สาขาการผลิต	2556	2557	2558	2559
ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่ม				
ภาคเกษตรกรรม	-49,760	291,031	-50,101	291,598
ภาคอุตสาหกรรม	-32,851	123,312	-32,501	124,000
ภาคบริการ	-31,150	188,341	-30,904	188,798
รวม	-113,761	602,684	-113,506	604,396
ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อขยาย/ลดตำแหน่งงาน				
ภาคเกษตรกรรม	-55,294	286,569	-54,585	287,100
ภาคอุตสาหกรรม	-34,843	121,895	-33,937	122,550
ภาคบริการ	-34,400	185,695	-33,572	186,116
รวม	-124,537	594,159	-122,094	595,766
ความต้องการกำลังคนส่วนเพิ่มเพื่อการทดแทนแรงงานเก่า				
ภาคเกษตรกรรม	5,534	4,462	4,484	4,498
ภาคอุตสาหกรรม	1,992	1,417	1,436	1,450
ภาคบริการ	3,250	2,646	2,668	2,682
รวม	10,776	8,525	8,588	8,630

แผนภาพที่ 41 สัดส่วนความต้องการส่วนเพิ่มเฉลี่ยต่อปีจำแนกตามสาขาอุตสาหกรรมหลักของจังหวัดมหาสารคาม ปี พ.ศ. 2556 - 2559

